ECLI:SK:KSKE:2021:7516203142.1

Sp. zn.:**2CoPr/5/2020** -
IČS: **7516203142**

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Matyiovej a sudkýň JUDr. Anny Slovinskej a JUDr. Aleny Mikovej, v spore žalobcu v PhDr. Františka Rigu, nar. [redacted], bytom Moldava nad Bodvou, [redacted], zast. JUDr. Rudolfom Bezákom, advokátom, so sídlom Košice, Krmanova 14, proti žalovanému Mesto Moldava nad Bodvou, so sídlom Školská 2, Moldava nad Bodvou, IČO: 00 324 451, zast. Alena Zadáková & spol. advokátska kancelária, so sídlom Košice, Kováčska 32, Košice, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, náhradu nemajetkovej ujmy a náhradu mzdy, o odvolaní žalovaného proti rozsudku 16Cpr/2/2016-273 z 23.10.2019 Okresného súdu Košice-okolie

r o z h o d o l:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutom výroku I. o určení neplatnosti výpovede a trvaní pracovného pomeru žalobcu u žalovaného, výroku IV. o zamietnutí vzájomného návrhu žalovaného na určenie, že pracovný pomer žalobcu založený pracovnoprávnou zmluvou z 1.11.1991 končí dňom právoplatnosti rozsudku a vo výrokoch V. a VI. o náhradu trov konania.

P r i z n á v a žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

O d ô v o d n e n i e

1. Okresný súd Košice-okolie (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) rozsudkom určil, že skončenie pracovného pomeru žalobcu ako zamestnanca, založeného

vymenovaním z 29.8.1991 so vznikom pracovnoprávneho vzťahu 1.11.1991, výpoveďou žalovaného ako zamestnávateľa zo 4.9.2015 je neplatné a pracovný pomer žalobcu trvá (I.) Nárok žalobcu na náhradu mzdy vylúčil na samostatné konanie, ktoré bude vedené Okresným súdom Košice - okolie pod sp. zn. 7Cpr/1/2019 (II.),v časti o náhradu nemajetkovej ujmy konanie zastavil (III.) a zamietol vzájomný návrh žalovaného na určenie, že pracovný pomer založený pracovnou zmluvou z 1.11.1991 medzi žalobcom ako zamestnancom a žalovaným ako zamestnávateľom končí dňom právoplatnosti rozhodnutia súdu (IV.). Rozhodol, že v rozsahu zastavenia konania žalobca nemá nárok na náhradu trov konania a žalovanému nepriznal náhradu trov konania (V.) a v prevyšujúcej časti, okrem nároku vylúčeného na samostatné konanie, žalobcovi priznal voči žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške tejto náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením (VI.).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že skončenie pracovného pomeru založeného pracovnou zmluvou uzatvorenou medzi žalobcom ako zamestnancom a žalovaným ako zamestnávateľom dňa 1.11.1991 výpoveďou žalovaného zo dňa 4.9.2015 je neplatné a pracovný pomer žalobcu trvá ďalej, uloženia povinnosti žalovanému nahradiť mu mzdu vo výške 1.766 € brutto mesačne od 1.1.2016 do 17.11.2016 a od 1.12.2017 do času, keď žalovaný umožní žalobcovi pokračovať v práci, maximálne za dobu 36 mesiacov, uloženia povinnosti žalovanému nahradiť mu nemajetkovú ujmu a uloženia povinnosti žalovanému nahradiť mu trovy konania. Žalobu skutkovo odôvodnil tým, že so žalovaným uzavrel pracovný pomer pracovnou zmluvou z 1.11.1991 na druh práce náčelník Mestskej polície v Moldave nad Bodvou. Dňa 9.9.2015 mu zamestnávateľ doručil písomnú výpoveď zo 4.9.2015 podľa § 63 ods. 1 písm. a/ bod 1 Zákonníka práce (ďalej len „ZP“) odôvodnenú zrušením časti zamestnávateľa, v zmysle ktorej mu mal pracovný pomer skončiť uplynutím trojmesačnej výpovednej doby. Podľa žalobcu výpoveď je založená na nepodloženej domnienke neexistencie Mestskej polície v Moldave nad Bodvou, výpoveď nebola daná zákonným spôsobom, a preto je neplatná. Do funkcie náčelníka mestskej polície ho menovalo mestské zastupiteľstvo, ktoré ako jediné má právomoc ho odvolať, čo sa doposiaľ nestalo napriek snahám primátora žalovaného. Činnosť Mestskej polície v Moldave nad Bodvou bola obnovená, pracovnú náplň vykonávajú opätovne všetci pôvodní príslušníci mestskej polície bez opätovného výberového konania, len funkcia náčelníka je obsadená inou osobou.

3. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť, lebo pracovný pomer so žalobcom bol ukončený v súlade s príslušnými ustanoveniami Zákonníka práce, preto žalobca nemá nárok ani na náhradu mzdy a zaplatenie nemajetkovej ujmy. Pre skončenie pracovného pomeru výpoveďou z dôvodu zrušenia časti zamestnávateľa v súlade s § 63 ods. 1 písm. a/ bod 1 ZP boli splnené všetky formálne náležitosti ako aj hmotnoprávne podmienky požadované ZP. Poukazoval na zrušenie Mestskej polície v Moldave nad Bodvou, v dôsledku čoho bola daná žalobcovi výpoveď s odkazom na ust. § 63 ods. 1 písm. a/ ZP. Mestská polícia v Moldave nad Bodvou ako aj jej štatút boli zriadené všeobecne záväzným nariadením ďalej aj „VZN“) mesta pod č. 2 schváleným na 9. zasadnutí mestského zastupiteľstva dňa 10.10.1991. Tým, že mestské zastupiteľstvo 20.6.2013 zrušilo predmetné VZN č. 2, štatút mestskej polície, zrušilo aj samotnú Mestskú políciu v Moldave nad Bodvou. Pre prípad, ak by súd dospel k právnemu názoru, že pracovný pomer so žalobcom bol ukončený neplatne, podal dňa 15.2.2017 vzájomný návrh podľa § 79 ods. 1 ZP, ktorým sa domáhal určenia, že pracovný pomer

založený pracovnou zmluvou z 1.11.1991 medzi žalobcom ako zamestnancom a žalovaným ako zamestnávateľom končí dňom právoplatnosti rozhodnutia súdu, nakoľko nie je možné od žalovaného spravodlivo žiadať, aby naďalej zamestnával žalobcu.

4. Písomným podaním doručeným súdu 23.8.2017 žalobca zobral späť žalobu v časti o náhradu nemajetkovej ujmy s odôvodnením, že nemajetkovú ujmu si bude uplatňovať v samostatnom konaní, preto súd konanie v tejto časti zastavil.

5. Súd z výsledkov vykonaného dokazovania ustálil, že uznesením č. 8/91-MZ z 29.8.1991 Mestské zastupiteľstvo v Moldave nad Bodvou na svojom 8. zasadnutí schválilo výsledky konkurzného konania na funkciu náčelníka MsP a za jej náčelníka Mestskej polície v Moldave nad Bodvou schválilo žalobcu. Štatút MsP s doplnkami bol schválený na 9. zasadnutí Mestského zastupiteľstva v Moldave nad Bodvou uznesením č. 9/91-MZ. Dňa 1.11.1991 žalobca ako pracovník a Mestský úrad v Moldave nad Bodvou ako organizácia v zastúpení primátorom Ing. Štefanom Zachariášom uzavreli na dobu neurčitú pracovnú zmluvu, v ktorej bolo dojednané, že pracovník nastúpi do práce 1.11.1991 ako náčelník Mestskej polície v Moldave nad Bodvou a miestom výkonu jeho práce bude Mestská polícia v Moldave nad Bodvou. Vtedajší primátor žalovaného Ing. Zachariáš menovacím dekrétom z 1.11.1991 menoval žalobcu týmto dňom do funkcie náčelníka MsP v Moldave nad Bodvou. Z výpovede bývalého primátora Ing. Zachariáša súd zistil, že k zrušeniu štatútu mestskej polície sa pristúpilo v roku 2013, po upozornení ministerstvom vnútra na nesprávne označenie uvedené na výložkách uniformy mestských policajtov v štatúte a v dôsledku uvedeného aj na uniformách, a keďže bol medzičasom prijatý zákon o obecnej polícii upravujúci jej organizáciu, štatút ako nepotrebný zrušili. Primátor žalovaného JUDr. Ing. Slavomír Borovský opatrením č. 6 z 13.7.2015 označeným ako rozhodnutie primátora mesta rozhodol, že: 1/ odo dňa vydania rozhodnutia sa až do odvolania pozastavuje činnosť mestskej polície v Moldave nad Bodvou, 2/ odo dňa vydania rozhodnutia bývalí príslušníci mestskej polície v Moldave nad Bodvou odovzdajú zbrane, donucovacie prostriedky a motorové vozidlo do úschovy podľa pokynov komisie vytvorenej na tento účel a 3/ nariadil zamestnancom odo dňa vydania rozhodnutia dohliadať nad verejným poriadkom v meste Moldava nad Bodvou ako členom občianskych hliadok vykonávajúcich činnosť v súlade s Občianskym zákonníkom a Trestným zákonom. Súd konštatoval, že o tomto rozhodnutí primátora žalovaného sa na Krajskom súdom v Košiciach na základe žaloby Krajskej prokuratúry Košice podanej proti primátorovi mesta Moldava nad Bodvou ako žalovanému viedlo pod sp. zn. 6S/146/2015 konanie o preskúmanie jeho zákonnosti. Rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžo/53/2016 z 12.7.2018 právoplatným 3.9.2018, ktorým ako odvolací súd rozhodoval o odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6S/146/2015-49 zo 14.4.2016, bolo predmetné rozhodnutie primátora zrušené s odôvodnením, že primátor mesta zasiahol do kompetencie mestského zastupiteľstva a konal nad rámec svojich oprávnení resp. bez oprávnenia, pretože skutočnostiach, ktoré boli predmetom jeho rozhodnutia č. 6 rozhoduje mestské zastupiteľstvo, v ktorého výlučnej kompetencii je zriaďovanie, zrušovania mestskej polície ako aj vymenovávanie a odvolávanie náčelníka mestskej polície.

6. Listom zo 4.9.2015 č. 8090/2015 žalovaný dal žalobcovi výpoveď z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. a/ bodu 1 ZP z dôvodu zrušenia časti zamestnávateľa. Výpoveď odôvodnil tým, že pracovný pomer žalobcu ako zamestnanca bol založený pracovnou zmluvou z 1.11.1991 na druh práce náčelník MsP v Moldave nad

Bodvou s miestom výkonu práce v Moldave nad Bodvou. Dňa 13.7.2015 bolo žalovanému doručené upozornenie prokurátora Okresnej prokuratúry Košice - okolie pod č. Pd 115/15/8806-8 zo 7.7.2015, ktoré konštatovalo porušenie § 2 ods. 2 zákona č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii, lebo žalovaný nemá zriadenú mestskú políciu všeobecne záväzným nariadením. Keďže MsP v Moldave nad Bodvou nie je zriadená zákonnou formou, zamestnávateľ si voči nemu nemôže plniť svoje povinnosti t.j. prideľovať mu prácu podľa pracovnej zmluvy. Z toho dôvodu bol ako zamestnávateľ povinný uskutočniť ponuku inej vhodnej práce podľa § 63 ods. 2 ZP a 24.8.2015 ponúkol žalobcovi prácu člena občianskej hliadky v mieste dohodnutom v pracovnej zmluve ako miesto výkonu práce, ktorú žalobca písomne do zápisnice 24.8.2015 odmietol prevziať. Výpoveď bola žalobcovi doručená poštou do vlastných rúk 9.9.2015 (doručenka na čl. 49 spisu). Žalobca oznámil žalovanému, že trvá na tom, aby ho žalovaný naďalej zamestnával, žalobou, ktorá bola žalovanému doručená 26.1.2017 (doručenka na čl. 36 spisu).

7. Súd na zistený skutkový stav aplikoval § 61 ods. 1, 2, § 63 ods. 1 písm. a/, 2, § 79 ods. 1 veta prvá ZP v znení účinnom od 1.9.2015 a ustálil, že výpovedný dôvod nie je daný. Mestská polícia v Moldave nad Bodvou bola zákonne zriadená uznesením mestského zastupiteľstva žalovaného najneskôr 10.10.1991 a mestským zastupiteľstvom zrušená nebola. Pokiaľ bol zrušený štatút mestskej polície, nebola tým zrušená mestská polícia, len jej organizačný poriadok a pokiaľ mestské zastupiteľstvo VZN rozhodlo o zriadení mestskej polície, išlo o jeho duplicitné rozhodnutie o zriadení poriadkového útvaru mesta. Navyše osobitný predpis, ktorým je zákon č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii v ust. § 2 ods. 3 ustanovuje ako predpoklad na ukončenie výkonu funkcie náčelníka mestskej polície jeho odvolanie mestským zastupiteľstvom, čo u žalobcu splnené nebolo. Súd preto žalobe vyhovel a určil neplatnosť výpovede a trvanie pracovného pomeru žalobcu založeného vymenovaním. Nárok žalobcu na náhradu mzdy podľa § 166 ods. 2 CSP vylúčil súd na samostatné konanie, pretože k tomuto nároku je potrebné vykonať ďalšie dokazovanie.

8. Vzájomným návrhom sa žalovaný pre prípad, že súd žalobe vyhovie, domáhal určenia, že pracovný pomer žalobcu so žalovaným končí dňom právoplatnosti rozhodnutia súdu, nakoľko nie je možné od žalovaného spravodlivo žiadať, aby naďalej zamestnával žalobcu, lebo pracovný pomer žalobcu vznikol len fakticky, rovnako Mestská polícia v Moldave nad Bodvou v čase, keď funkciu jej náčelníka vykonával žalobca, fungovala len fakticky. Mestská polícia bola platne zriadená až všeobecne záväzným nariadením a mestské zastupiteľstvo riadne zvolilo jej nového náčelníka, ktorý túto funkciu vykonáva doposiaľ. Vzhľadom k uvedenému nie je možné, aby sa žalobca vrátil pracovať vo funkcii náčelníka mestskej polície a inú pracovnú pozíciu žalobca odmieta. Súd zamietol tento vzájomný návrh žalovaného a mal za to, že žalovaný nepreukázal dôvody, pre ktoré nemožno od neho spravodlivo žiadať, aby žalobcu naďalej nezamestnával. Uplatnenie tejto výnimky prichádza do úvahy len v prípade, ak zamestnávateľ preukázal tzv. ospravedlniteľný dôvod, na základe ktorého je v rozpore s dobrými mravmi alebo inak nespravodlivé žiadať od zamestnávateľa, aby prideľoval prácu zamestnancovi, s ktorým neplatne skončil pracovný pomer. Naopak bolo by v rozpore s dobrými mravmi, a rozhodnutie súdu, by bolo formálne, ak by sa žalobca nemohol vrátiť na svoju pôvodnú pracovnú pozíciu, ktorú dlhodobo 24 rokov vykonával a má záujem vykonávať naďalej. Ani skutočnosť, že funkciu náčelníka mestskej polície aktuálne vykonáva iná osoba, nie je dôvodom, pre ktorý by súd návrhu vyhovel.

9. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 v spojení v § 256 ods. 1 CSP, nakoľko zastavenie konania v časti o náhradu nemajetkovej ujmy procesne zavinil žalobca späťvzatím žaloby. K čiastočnému späťvzatiu žaloby došlo po jej doručení žalovanému. Nakoľko však žaloba bola v časti predmetného nároku neurčitá, žalovaný sa vo vyjadrení k žalobe k tomuto nároku vecne nevyjadril a v dôsledku toho mu trovy nevznikli. Preto v rozsahu, v akom bolo konanie zastavené, žalobca nemá nárok na náhradu trov konania a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. V prevyšujúcej časti, okrem nároku vylúčeného na samostatné konanie, mal žalobca plný úspech, preto mu súd priznal voči žalovanému právo na plnú náhradu účelne vynaložených trov konania.

10. Rozsudok vo výrokoch I., IV., V. a VI. napadol včas podaným odvolaním žalovaný z odvolacích dôvodov podľa §365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP, t.j. súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mat' za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok a vrátil vec súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie. Vytkol súdu, že rozhodol nad rámec toho, čoho sa žalobca domáhal, keď určil aj to, že jeho pracovný pomer trvá. Žalobca sa v petite žaloby nedomáhal aj tohto určenia. Mal za to, že žalobca ako zamestnanec sa môže domáhať aj len určenia, že je neplatný pracovný pomer ukončený výpoveďou, bez tohto aby sa domáhal, že pracovný pomer ďalej trvá. Žalobca sa v žalobe nedomáhal, aby ho žalovaný naďalej zamestnával a dokonca po uplynutí výpovednej lehoty samostatným podaním ani nedal svojmu zamestnávateľovi na vedomie, že výpoveď považuje za neplatnú a mieni v organizácií žalovaného naďalej pracovať. Súdna prax za takéto podanie síce považuje aj žalobu, ale táto bola podaná na súd 24.2. 2016 a žalovaný sa o žalobe dozvedel až 3.2.2017 z podania súdu zo dňa 30.1.2017. Žalovaný mal za to, že za tejto situácie, od neho nie je možné spravodlivo požadovať, aby žalobcu naďalej zamestnával. Odvolateľ uviedol, že súd prvej inštancie neupozornil, že bude vo veci rozhodovať nad rámec žaloby aj o tom, že pracovný pomer trvá, tento svoj postup žiadnym spôsobom v odôvodnení rozsudku neodôvodnil, čím zaťažil svoje rozhodnutie a konanie mu predchádzajúce vážnou procesnou vadou. Vytýkal súdu aj to, že bez racionálneho vysvetlenia zameral dokazovania na to, že žalobca bol riadne menovaný za náčelníka mestskej polície už dňa 29.8.1991, hoci sám žalobca v žalobe tvrdí a dôkazom preukazuje, že ho menoval primátor mesta ku dňu 1.11.1991 s odkazom na uznesenie mestského zastupiteľstva č. 9 /91 MZ, pričom súd prvej inštancie zotrval v presvedčení o správnosti niektorých, žalobcom predložených dôkazov a tvrdení do takej miery, že ignoroval ďalšie prípadné skutočnosti a dôkazy, ktoré preukazovali opak. Žalovaný mal za to, že súd prvej inštancie kládol do popredia dôkazy svedčiace v prospech žalobcu, a v podstate iba na nich založil svoje rozhodnutie, ktorým žalobe vyhovel, naopak, vyhol sa hodnoteniu skutočností svedčiacich v prospech žalovaného, a tým ich ani nemohol hodnotiť v súvislosti s ostatnými dôkazmi. Žalovaný označil rozsudok za nepreskúmateľný a dostatočne neodôvodnený, pričom súd sa nevyporiadal s jeho dôležitými námietkami, ktoré v konaní uplatnil a v odvolaní zopakoval. Nezrozumiteľným, je podľa žalovaného výrok I. rozsudku, keď súd pracovný pomer považuje za založený vymenovaním z 29.8.1991, ale vznik pracovnoprávneho vzťahu vymedzuje dňom 1.11.1991. Odvolateľ tvrdil, že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam v bode 9. odôvodnenia, že MZ mesta Moldava nad Bodvou na svojom 8. zasadnutí schválilo za náčelníka Mestskej polície žalobcu, z dôkazov to

nevyplýva, boli schválené len výsledky konkurzného konania bez uvedenia mena víťaza, v bode 18. odôvodnenia, že žalobca oznámil žalovanému, že trvá na tom, aby ho žalovaný naďalej zamestnával, v bode 29. odôvodnenia, že medzi účastníkmi nebolo sporné, že víťazom konkurzného konania na funkciu náčelníka mestskej polície mesta Moldava nad Bodvou bol žalobca - zo zvukového záznamu z posledného pojednávania vo veci jasne vyplýva námietka, že zo žiadneho dôkazu, ktoré boli do spisu doložené nevyplýva, že víťazom bol žalobca, nakoľko MZ na svojom 8. zasadnutí v roku 1991 schválilo len výsledky konkurzu bez uvedenia mena, v bode 29. odôvodnenia - pracovný pomer žalobcu bol založený vymenovaním 29.8.1991 pričom pracovnoprávny vzťah žalobcovi vznikol 1.11.1991-nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, zamestnávateľ (žalovaný) napriek jednoznačnej právnej úprave postupoval zmätočne pri ustanovení do funkcie - nepostupoval zmätočne, vtedajší primátor mesta postupoval nezákonne, lebo žalobcu vymenoval do funkcie náčelníka mestskej polície právnym úkonom zo dňa 1.11.1991, hoci táto kompetencia s odkazom na ust. § 19 z. č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení patrí mestskému zastupiteľstvu. Odvolateľ trval na tom, že v podmienkach mesta Moldava nad Bodvou pracovala Mestská polícia len fakticky od 10.10.1991 do 28.10. 2015, kedy bolo prijaté riadne VZN o zriadení mestskej polície Žalobca teda vykonával funkciu náčelníka mestskej polície od 1.11.1991 fakticky až do riadneho menovania náčelníka mestskej polície mestským zastupiteľstvom v roku 2015. Žalobca mal so žalovaným faktický pracovný pomer založený nezákonným menovacím dekrétom od 1.11.1991 do uplynutia výpovednej doby t. j. do 31.12. 2015. Faktický pracovný pomer končí dňom, kedy zamestnanec skutočne prestane vykonávať prácu pre zamestnávateľa, preto žalobcovi skončil faktický pracovný pomer 31.12.2015. Odvolanie proti výroku IV. zdôvodnil výnimočnými okolnosťami tohto prípadu, kedy nie je možné od žalovaného spravodlivo očakávať, aby žalobcu ďalej zamestnával s ohľadom na vyššie uvedené dôvody. Zároveň však je pravdou, že žalobca sa žalobou zotrvania pracovného pomeru ani nedomáhal a táto otázka by sa mala vyriešiť prednostne. S poukazom na ust. § 256 ods. 1 CSP mal za to, že mu súd mal priznať trovy konania v rozsahu zastavenia konania.

11. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v celom rozsahu správne a to tak vo vzťahu k právnemu posúdeniu ako aj vo vzťahu k úplnému zisteniu skutkového stavu a odvolanie je preto v celom rozsahu a nedôvodné. Navrhol odvolaciemu súdu aby rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal mu 100 % náhradu trov odvolacieho konania. Tvrdenia žalovaného, že žalobca vo svojej žalobe ani vo svojich neskorších podaniach nežiadal určiť, že jeho pracovný pomer ďalej trvá a že otázka ďalšieho trvania pracovného pomeru nebola vôbec na pojednávaniach prejednávaná, označil za nepravdivé. Odkázal na rozsudok NS SR sp. zn. 2Cdo/81/2010 z 31.12.2012 podľa ktorého „Oznámenie zamestnanca, že trvá na tom, aby ho zamestnávateľ (po neplatnom skončení pracovného pomeru) ďalej zamestnával môže nahradiť len taká žaloba, ktorou sa zamestnanec domáha nielen určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru, ale tiež náhrady mzdy v zmysle § 79 ZP. Ak totiž neoznámi zamestnávateľovi, že trvá na to, aby ho ďalej zamestnával a žalobou sa domáha na súde len určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa bez náhrady mzdy titulom neplatného skončenia pracovného pomeru, netrvá na ďalšom zamestnávaní“. Odhliadnuc od toho žalobca vo svojom podaní zo 16.10.2018 aj výslovne žiadal, aby súd rozhodol o ďalšom trvaní jeho pracovného pomeru. Vznesenie nároku ďalšieho trvania pracovného pomeru nebolo v priebehu súdneho konania sporná, nakoľko o ňom sporové strany diskutovali, vrátane právnej zástupkyne žalovaného, ktorá opakovane „ponúkala“ žalobcovi, že sa môže k

žalovanému pokojne vrátiť do funkcie rádového mestského policajta, nie však náčelníka. Ostatné odvolacie námietky sú len zopakovaním argumentácie žalovaného pred súdom prvej inštancie. Žalobca mal za to, že v konaní bol preukázaný platný vznik jeho pracovného pomeru menovaním s odkazom na ustanovenie § 1 odsek 2 v spojení s ustanovením § 27 odsek 4 prvá veta zákona č. 65/1965 Zb. Zákonník práce. Splnenie podmienky menovania podľa § 19 odsek 2 z. č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení bolo preukázané výpisom z uznesenia č. 8/91-MZ z 29.8.1991 a samotným uznesením mestského zastupiteľstva žalovaného č. 8/91-MZ z 29.8.1991. Argumentácia žalovaného spočívajúca v dezinterpretácii predmetných dokumentov (ktorých sám je autorom), je po 25 rokoch trvania pracovného pomeru žalobcu krajne nenáležitá. Uznesenie č. 8/91-MZ z 29.8.1991 bolo riadne prijaté mestským zastupiteľstvom žalovaného, nikdy nebolo žiadnym na to oprávneným orgánom zrušené, jeho platnosť nebola nikdy spochybnená, preto (okrem iného) platí o tomto uznesení prezumpcia jeho správnosti a platnosti. Zároveň je nutné podotknúť, že nepatrí do pôsobnosti tohto súdu predmetné uznesenie rušiť, či prihliadať na neho ako na neplatné, resp. skúmať jeho správnosť alebo zákonnosť jeho prijatia. Skutočný význam uznesenia č. 8/91-MZ z 29.8.1991 bol preukázaný aj výpoveďami svedkov, ktorí potvrdili menovanie žalobcu do funkcie náčelníka mestskej polície. Nepochybnosť existencie pracovného pomeru je tiež daná 25 ročným kontinuálnym správaním sporových strán. Platnosť vzniku pracovného pomeru nebola medzi sporovými stranami sporná ani v čase, kedy žalovaný dal žalobcovi neplatnú výpoveď. Výpoveď sama osebe predpokladá existenciu platného pracovného pomeru, s ktorým žalovaný ako zamestnávateľ bol a musel byť uzrozumený. Pokiaľ ide o vznik mestskej polície, tak ako v konaní pred súdom prvej inštancie, poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/53/2016 z 12.7.2018, z ktorého citoval.

12. Žalovaný vo svojej písomnej reakcii na vyjadrenie k odvolaniu trval na tom, že žalobca sa nedožadoval určenia, že jeho pracovný pomer naďalej trvá, pretože predmetom súdneho konania bola len otázka určenia platnosti, resp. neplatnosti rozviazania pracovného pomeru a nárok na náhradu mzdy bol vylúčený na samostatné konanie. Súd preto rozhodol nad rámec petitu. Zotrval na dôvodoch svojho odvolania. Pridržiaval sa argumentácie, že pracovný pomer vznikol, avšak nie menovaním žalobcu do funkcie náčelníka mestskej polície ale faktickým výkonom, nakoľko menovanie len primátorom mesta je nezákonné a nemá právne účinky. Medzi mestom Moldava nad Bodvou a žalobcom mohol konkludentne vzniknúť pracovný pomer, ale len ako s radovým zamestnancom mesta.

13. Žalobca zopakoval, že žalobou žiadal aj náhradu mzdy, ktorá skutočnosť nahrádza oznámenie zamestnanca, že trvá na ďalšom zamestnávaní a výslovne to uviedol aj vo svojom podaní zo 16.10.2018. Zmätočnosť rozsudku namietaná odvolateľom neprichádza do úvahy, lebo súd posudzoval len jeden pracovný pomer žalobcu, v rámci ktorého vykonával funkciu náčelníka mestskej polície a žiaden iný. Žalobca mal za to, že v konaní bol preukázaný platný vznik pracovného pomeru žalobcu menovaním, zotrval na skutočnostiach zo svojho predchádzajúceho písomného vyjadrenia.

14. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas (§ 362 CSP), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP), v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, z hľadísk odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných

podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že odvolanie proti rozsudku v napadnutých výrokoch nie je dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 13.5.2021 po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a na webovej stránke tunajšieho súdu a pri zachovaní lehoty podľa ust. § 219 ods. 3 CSP.

15. Žalovaný namietal odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP.

16. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ide o taký procesný postup súdu, ktorým sa strane sporu odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa strane sporu znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti pred súdom konať dochádza tiež vtedy, keď súd nedostatočne odôvodní svoje rozhodnutie, t.j. že dôvody rozhodnutia nespĺňajú požiadavky kladené ustanovením § 220 ods. 2,3 CSP.

17. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (napr. nesprávne realizovaná mandukačná povinnosť súdu a pod.).

18. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd posúdil vec po právnej stránke, a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1 CSP a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvého stupňa založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 191 a nasl. CSP.

19. Žalobca tiež namietal, že rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. j. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci potom je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav(skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikácii právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach

účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

20. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a predchádzajúceho procesného postupu súdu v konaní z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov a v rozsahu námietok žalovaného vymedzených v podanom odvolaní dospel k záveru, že odvolanie nie je opodstatnené a uplatnené odvolacie dôvody nie sú preukázané. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa zásad vyplývajúcich z ust. § 191 a nasl. CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správne závery o právach a povinnostiach sporových strán. Uplatnený nárok správne právne posúdil a dospel k správnym záverom, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil a odvolací súd nezistil ani pochybenia v procesnom postupe súdu prvej inštancie porušujúce procesné práva strán alebo právo na spravodlivý proces, ani žiadnu z procesných vád konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

21. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd vnútorne komplexne a zrozumiteľným spôsobom zdôvodnil svoj postup a uviedol dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil, ako aj po stránke skutkovej, tak aj po právnej stránke.

22. Odvolateľ neuviedol v odvolaní žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by preňho ako žalovaného privodili priaznivé rozhodnutie. Argumentuje skutočnosťami uvádzanými už v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré boli predmetom dokazovania a s ktorými sa súd prvej inštancie dôsledne a správne vysporiadal pri rozhodovaní vo veci a ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej.

23. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku, na ktoré v podrobnostiach odkazuje a rozsudok v napadnutých výrokoch ako vecne správny potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

24. Základom potvrdzujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu bola právna úprava obsiahnutá v ust. § 387 ods. 2 CSP s poukazom na právny názor vyslovený v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 350/2009 a v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 170/2005, v intenciách ktorých pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), a preto postačuje len odkázať cez § 387 ods. 2 CSP na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku, ktoré v tejto konkrétnej veci reaguje aj na

podstatnú časť odvolacích námietok. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd dodáva:

25. K odvolacej námietke žalovaného, že súd prvej inštancie rozhodol nad rámec petitu uplatneného žalobou, keď vyslovil, že pracovný pomer trvá, odkazuje (podobne ako žalobca vo vyjadrení k odvolaniu) na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/81/2010 z 31.12.2012, podľa ktorého oznámenie zamestnanca, že trvá na tom, aby ho zamestnávateľ (po neplatnom skončení pracovného pomeru) ďalej zamestnával, môže nahradiť len taká žaloba, ktorou sa zamestnanec domáha nielen určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru, ale tiež náhrady mzdy v zmysle § 79 ZP. Podobne podľa rozsudku sp. zn. 4Cdo/42/1995 ak zamestnanec po doručení okamžitého zrušenia pracovného pomeru neoznámil zamestnávateľovi, ktorý tento zrušovací prejav urobil, že trvá na ďalšom zamestnaní, ale podal žalobu o neplatnosť rozviazania pracovného pomeru a o náhradu mzdy, potom je tým oznámenie zamestnanca voči zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní, nahradené dňom jej doručenia. V prejednávanej veci je nesporné, že žalobca sa v rámci žaloby o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru domáhal zároveň aj náhrady mzdy, doručením žaloby tak žalovanému bolo oznámené, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Pokiaľ súd priamo vo výroku svojho rozsudku rozhodol aj o trvaní pracovného pomeru, s poukazom na obsah žaloby (uplatnený aj nárok na náhradu mzdy) a na vyššie uvedené rozhodnutia NS SR, možno konštatovať, že žalobcom uplatnená žaloba v sebe subsumovala aj určenie ďalšieho trvania pracovného pomeru, súd prvej inštancie len upresnil výrok navrhnutý žalobou, preto nedošlo k takému procesnému pochybeniu, ktoré by zakladalo žalovaným uplatňovaný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP. Navyše z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca podaním zo 16.10.2018 upresnil petit tak, že žiadal vysloviť aj ďalšie trvanie pracovného pomeru. Toto podanie žalobcu žalovaný prevzal 22.10.2018, preto nie je pravdou, že nemal vedomosť, že súd bude rozhodovať aj o ďalšom trvaní pracovného pomeru žalobcu (ktorého uplatnenie v zmysle vyššie uvedeného vyplývalo už zo samotného uplatnenia náhrady mzdy v žalobe). Žalobca mal so žalovaným uzavretú len jednu pracovnú zmluvu dňa 1.11.1991, preto nebolo medzi stranami sporné, z ktorej pracovnej zmluvy dostal žalobca výpoveď. Pokiaľ súd nad rámec žalobou uplatneného petitu precizoval vo výroku svojho rozsudku ako bol založený (vymenovaním), nemožno dospieť k záveru, že takýmto spôsobom došlo k prekročeniu petitu, k porušeniu procesných práv žalovaného a k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP. Treba v tejto súvislosti zdôrazniť, že pracovný pomer žalobcu bol založený pracovnou zmluvou - vymenovanie je len určitý predstupeň pre uzavretie pracovnej (§ 42 ZP).

26. Rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžo/53/2016 z 12.7.2018 bol zmenený rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6S/146/2015-49 zo 14.4.2016 tak, že rozhodnutie primátora mesta Moldava nad Bodvou č. 6 z 13.7.2015 (viď bod 5. odôvodnenia) zrušil a konanie zastavil. Práve toto zrušené rozhodnutie predchádzalo a následne viedlo ku skončeniu pracovného pomeru so žalobcom, lebo ním primátor okrem iného pozastavil činnosť mestskej polície. Ako vyplýva z rozsudku sp. zn. 8Sžo/53/2016 primátor mesta zasiahol do kompetencie mestského zastupiteľstva, konal nad rámec svojich oprávnení, resp. bez oprávnenia, ktoré vyplýva zo zákona o obecnej polícii a táto kompetencia patrí obecnému resp. mestskému zastupiteľstvu (ďalej len „MZ“). Najvyšší súd SR uviedol, že uznesením MZ Moldava nad Bodvou z 20.6.2013, ktorým bolo prijaté uznesenie 2013/230, ktorým sa zrušilo VZN č. 2 a Štatút mestskej polície, nebola mestská polícia zrušená spôsobom upraveným v §

2 ods. 2 z. č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii. Nesporným bolo, že mestská polícia v Moldave nad Bodvou bola zriadená najneskôr odo dňa 10.10.1991 podľa § 19 ods. 1 z. č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení účinnom do 31.12.1991 a prijatím všeobecne záväzného nariadenia č. 91 z 28.10.2015 o zriadení mestskej polície MZ mesta Moldava nad Bodvou zosúladilo faktický stav s platnou právnou úpravou, t.j. zákonom č. 564/1991 Zb., ktorý bol účinný od 1.1.1992. S poukazom na to, že podľa § 2 ods. 2 z. č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii, obecnú políciu zriaďuje a zrušuje obec (mesto) všeobecne záväzným nariadením, nebola zrušením štatútu mestskej polície uznesením MZ zrušená mestská polícia, nakoľko na jej zrušenie je potrebné prijať všeobecne záväzné nariadenie mesta. Mestská polícia nebola zákonným spôsobom zrušená, primátor nemohol len riešiť tzv. faktický stav, ktorý existoval po zrušení mestskej polície, lebo zrušiť fungovala mestskú políciu je možné len v súlade s § 2 ods. 2 z. č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii.

27. Vychádzajúc z uvedených záverov NS SR treba konštatovať, že dôvody, ktoré žalovaný uviedol vo výpovedi zo 4.9.2015 nie sú preukázané - mestská polícia v Moldave nad Bodvou vznikla najneskôr od 10.10.1991, funguje nepretržite, zrušená nikdy nebola. Neobstojí a nie je daný uplatnený výpovedný dôvod podľa § 63 ods. 1 písm. a/ ZP, ktorým je zrušenie časti zamestnávateľa. Tento výpovedný dôvod je totiž naplnený len vtedy, ak organizačná zmena spočíva v zrušení organizačnej jednotky, útvaru alebo inej zložky zamestnávateľa, ktorá predstavuje časť zamestnávateľa, zároveň musí dôjsť k tomu, že zamestnávateľ prestane naďalej vyvíjať činnosť, ktorú doposiaľ vykonávala zrušená časť. V prejednávanej veci však podľa výsledkov dokazovania k uvedenému nedošlo.

28. Mestská polícia v Moldave nad Bodvou vznikla najneskôr 10.10.1991, od tohto času riadne fungovala, nikdy zrušená nebola, so žalobcom žalovaný uzavrel riadnu pracovnú zmluvu na dobu neurčitú s dojednaným druhom práce náčelník mestskej polície, v tejto pozícii pôsobil až do dania výpovede v roku 2015 - v kontexte preukázaných skutkových okolností žalovaným v súdnom konaní „vymyslená“ konštrukcia, resp. teória o len faktickom pracovnom pomere žalobcu, je podľa názoru odvolacieho súdu nesprávna, nezodpovedajúca zistenému skutkovému stavu a priam násilná. Niet žiadneho logického a racionálneho dôvodu v súčasnosti spochybňovať uzavretie tejto pracovnej zmluvy, keď samotný žalovaný ju nemal za neplatnú ani v čase dania výpovede a považoval pracovnú zmluvu so žalobcom za riadne a platne uzavretú, lebo práve z nej mu dal výpoveď, v ktorej konštatoval, že „Mesto Moldava nad Bodvou ako zamestnávateľ uzatvoril s Vami ako zamestnancom pracovnú zmluvu dňa 1.11.1991 na druh práce náčelník mestskej polície v Moldave nad Bodvou, s miestom výkonu práce MsP Moldava nad Bodvou“. Počas uplynulých rokov od r. 1991 až do roku 2015 zamestnávateľ nikdy nespochybnil riadne uzavretie ani platnosť pracovnej zmluvy, v zmysle ktorej bol žalobca u žalovaného riadne zamestnaný. Vzhľadom na to, že pracovnú zmluvu koncipoval žalovaný, celý proces výberu náčelníka mestskej polície, jeho schvaľovanie, menovanie bol v réžii žalovaného a žalobca ho nemohol ovplyvniť, má odvolací súd za to, že ak by aj postup žalovaného viedol k neplatnosti vymenovania do funkcie náčelníka mestskej polície a k neplatnosti pracovnej zmluvy (ako tvrdí odvolateľ), táto skutočnosť by nemohla byť vyhodnotená v neprospech zamestnanca, ktorý ju nevyvolal ani nespôsobil a vyše 20 rokov vykonával túto prácu na základe pracovnej zmluvy.

29. Odvolací súd v súvislosti s polemikou a námietkami žalovaného k spôsobu hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.

zn. 3 Cdo 204/2009 zo 14.9.2011, podľa ktorého „...Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p., od 1.7.2016 § 191 ods. 1, 2 CSP). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Rozhodnutie súdu, ktorého podkladom sú dôkazy nesprávne vyhodnotené, môže byť prípadne z tohto dôvodu vecne nesprávne, avšak táto skutočnosť sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). V prípade nesprávnosti hodnotenia dôkazov nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. (viď R 42/1993). Práve v súvislosti s týmto konštatovaním odvolací súd poukazuje i na to, že tak občiansky súdny poriadok ako aj civilný sporový poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. O tom, ktoré z označených dôkazov vykoná, rozhodne súd, ktorý nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy (§ 185 ods. 1, 2 CSP). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie strán sporu (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. 5. 2009 sp. zn. 3Co 5/2009, sp. zn. 3Cdo 80/2009).

30. K námietkam žalovaného, ktorými namieta porušenie práva na spravodlivý proces z dôvodu nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku, odvolací súd uvádza, že právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (II. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby strana sporu bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/2004). V tejto súvislosti odvolací súd pripomína, že vo vzťahu k obsahovým požiadavkám odôvodnenia rozhodnutia, vyplývajúcim z ústavného práva na spravodlivé konanie Ústavný súd SR formuloval, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (stranami), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, príp. dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu, uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje pre záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

31. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol jasné, dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil tak po stránke skutkovej ako i stránke právnej, zrozumiteľne a logicky vysvetlil svoju úvahu, ktorou sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov a na podklade ktorej dospel k záveru o neplatnosti výpovede

zo dňa 4.9.2015 z pracovného pomeru danej žalobcovi zo strany žalovaného, a trvaní pracovného pomeru žalobcu, vysporiadal sa s podstatnou skutkovou a právnou argumentáciou strán a dal odpoveď na tie nastolené otázky stranami sporu, ktoré majú pre vec podstatný význam a možno preto konštatovať, že napadnutý rozsudok nie je nepreskúmateľný a zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodňovanie súdnych rozhodnutí v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP a plne rešpektuje právo strán (žalovaného) na spravodlivý proces. Ako vyplýva z judikatúry Ústavného súdu SR, nejde o porušenie práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ak všeobecný súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania (strany sporu) a jeho návrhu nevyhovie, ak je takéto rozhodnutie v súlade s objektívnym právom. Reálne uplatnenie a garancie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré predkladá účastník konania (napr. II. ÚS 437/08, IV. ÚS 340/04). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že rozhodnutie súdu musí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka, ale z hľadiska odôvodnenia rozhodnutie musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p., od 1.7.2016 ust. § 220 ods. 2 a 3 CSP); súd musí v rozhodnutí uviesť všetky pre rozhodnutie podstatné (zásadné) skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia a presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené (porov. II. ÚS 76/07, III. ÚS 115/2003). Rovnako ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby súd dal podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (strany sporu), súd však musí odpovedať na argumenty rozhodujúce a námietky účastníka spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92).

32. Odvolací súd má za to, že niet čo vytknúť ani záverom súdu prvej inštancie, pre ktoré rozhodol o zamietnutí vzájomnej žaloby a o trovách konania, odvolací súd sa s nimi stotožňuje a v podrobnostiach na ne odkazuje.

33. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorých plne procesne úspešnému žalobcovi patrí nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100%.

34. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné (§ 355 CSP).

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo

procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).

V Košiciach dňa 13. mája 2021

JUDr. Zuzana Matyiová
predsedníčka senátu
(sudca spravodajca)

JUDr. Anna Slovinská
členka senátu

JUDr. Alena Miková
členka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Gabriela Vasilová